

La Constitució alemanya, la Economia i les qüestions socials

Des de començaments del present segle, han preocupat al món culte dues qüestions amb caràcter preferent: la economia i la social, tenint en compte, sens dubte que representaven la essència de la vida dels estats moderns, i que per tant plantejaven greus problemes qual solució devia afrontar-se inexcusablement.

Pel que es refereix a les qüestions econòmiques i socials —objecte d'aquest article— Alemanya en darrera Secció de la Constitució llur en tracta dedicant-hi catorze articles, sots el títol de «La vida econòmica».

Heus ací les seves disposicions:

Diu en el primer, que la vida econòmica deu ésser organitzada de conformitat als principis de la justícia i tendint a assegurar a tots una existència digna de l'home.

En aquests límits, la llibertat econòmica de l'individu deu ésser respectada.

No hi ha motiu per recórrer a la coacció legal sino per fer efectius els drets amenaçats o per satisfer a les exigències imperioses del bé públic.

La llibertat del comerç i de la indústria està garantitzada conforme a les lleis del Reich —(Estat).

Disposa en el segon —152 de l'ordre general— que les relacions econòmiques estan regides pels principis de la llibertat de contractació, conforme a les lleis.

TRESORER:

JOSEP TIÓ

COMPTADOR:

PERE FONT

BIBLIOTECARI:

RAMON PLANA

VOCALS:

RAMON GULART

JOAQUÍM RAYA

JOAQUÍM CONDOM

JOSEP VIAPLANA

BAUDILI MAS

FRANCESC CAMPS

SECRETARI:

ESTEVE REVERTER

LLETRAT ASSESSOR:

JOSEP PUÑET

Acabada l'elecció de càrrecs i no havent-hi més assumptes de qué tractar el President aixecà la sessió.

Queda prohibida l'usura. Els actes jurídics immorals són nuls.

En el 153 diu: que la propietat està garantitzada per la Constitució; el seu contingut i límits estan fixats per les lleis.

Les expropiacions no poden tenir lloc més que per causa d'utilitat pública i en virtut de disposicions legislatives. Tindran lloc excepte disposició en contrari d'una llei del Reich, contra justa indemnització.

Les discordies sobre la quantia de la indemnització seran portades davant de la justícia civil—excepte que hi hagi una disposició contrària de les lleis del Reich. La expropiació pel Reich de béns dels països, municipis i Associacions de utilitat pública no poden tenir lloc més que contra indemnització.

La propietat obliga. L'ús deu estar i gualment en l'interés general.

L'art. 154 garantitza el dret de successió i determina que la participació de l'Estat en les successions està regulat per les lleis.

En el següent, disposa que la repartició i la utilització de la terra estan controlades per l'Estat de manera que s'impideixin els abusos i amb el fi d'assegurar a tot alemany una abitació sana, i a totes les famílies nombroses un patrimoni de família, proporcionant una habitació i una explotació corresponent a les seves necessitats. La legislació sobre el patrimoni de família tindrà especial cura en els interessos dels antics combatents

Les propietats territorials poden ésser expropiades amb el fi de satisfer una necessitat d'allotjament, de favorir la colonització interior i la roturació o el desenrotllament de l'agricultura. Els fideïcomisos deuen ésser suprimits.

El propietari territorial té, amb respecte a la comunitat, el deure de cultivar i explotar la terra.

Les plus valies de la terra que no són degudes al treball o a les despeses deuen pertànyer a la col·lectivitat.

Totes les riqueses de la terra alemanya i totes les forces econòmicament utilitzables estan sota el control de l'Estat. Les regalies pertanyents als particulars deuen ésser transferides a l'Estat per la legislació.

Passa a tractar de la sociabilització i diu en l'art. 156 que el Reich pot fer una llei, baix reserva d'indemnització i amb aplicació per analogia de les disposicions sobre l'expropiació, transferir a la col·lectivitat la propietat d'empreses privades susceptibles d'ésser socialitzades. Hi pot participar el mateix Estat, per participar als països o als Municipis la administració d'Empreses i Societats econòmiques.